

крити първи желѣзарски сѣчива и издѣлия. Въ могилата при с. Байлово (Соф.) е изровено изгорено тѣло на умрѣлия и около него разни сѣдини. Въ могилата при с. Юпинци (Панагюрско) сж открити останкитѣ на изгорения човѣкъ заедно съ конь, който билъ оседналъ (съ юзда, стремена и др.). Въ могилитѣ по Родопитѣ сж изровени многобройни медни и бронзови безопасни игли. Въ могилата при с. Брѣзово сж намѣрени сребърни сѣдове. В „Кукова могила“ при с. Дуванлии (Пловд.) сж намѣрени златни издѣлия (риба, кутийка, обеци, сребърни украси: чудовище съ козелови рога и брада, бронзови делви и всѣкакви глинени сѣдини.

Тракийски паметници. — Отъ тракийцитѣ сж останали доста каменни, медни и бронзови образи и паметници. Най-често се намиратъ четвъртити мраморни плочки, върху които е издѣлѣнъ човѣкъ на конь, нареченъ *тракийски конникъ*. Вижда се, че тракийцитѣ много сж уважавали и почитали смѣлия и храбрия юнакъ — конникъ, който съ своя вранъ конь препуска бързо и убива звѣроветѣ (лъвове, мечки, змии, глгани и други, които сж нападали на човѣка или на стадата му. Тракийскиятъ конникъ бранѣлъ народа тѣй, както'и гръцкия Херкулесъ. Херкулесъ ходѣлъ винаги наметнатъ съ кожата на одушения отъ него лъвъ, държащъ чепата сопа въ ржце. А пъкъ тракийскиятъ юнакъ е изписванъ винаги на конь. Той муши отъ коня съ копие или стреля съ лжкъ или сѣче съ сабя разбойницитѣ и звѣроветѣ. Освенъ тракийскиятъ конникъ, изъ България се изравятъ много бранзови, мраморни, медни, сребърни статуйки (човѣчета), а сжщо и мраморни плочки съ образи, които тракийцитѣ пазѣли въ къщи, като идоли. Тѣхъ носѣли по светилницата въ храмоветѣ, по лѣковититѣ извори и на други цѣлебни мѣста, дето ги пода-